అడవిపూవు   బలివాడ కాంతారావు

(భారతి మాసపత్రిక , జనవరి 1965 సంచికనుంచి పునర్ముద్రితం)

కనకరాజు భార్య కమల సన్నజాజి పువ్వులా నాజుగ్గా సన్నంగా ఉండేది. ఎప్పుడూ వాడని పుష్పంలా నున్న ఆమె మోమును మనసారా ఆమె నిద్రపోతున్నా కూడా చూస్తూ మురిసి పోయేవాడు. ఆ దరహాసంనీలి ఆకాశంలో చవితి చందమామ చిరునగవులా ఉండేది. హంసల్లాంటి తెల్లని బట్టలు కట్టుకొని, అపూర్వమైన వయ్యారం ఒలకబోసుకొని ఒక్కొక్క అడుగు వేస్తుంటే, గుప్పెట్లో ఇమిడిపోయేటట్లున్న ఆ నడుమును పట్టుకొని ఆమెను తనవేపు త్రిప్పుకోవడం అలవాటే. నిజం చెప్పి న్యాయంగా ధనార్జన చేస్తే మనస్సెంత చల్లగా ఉంటుందో, ఆమెతో కాపురం అలా ఉండేది. రాబడి ఖర్చులు త్రాసులో సరితూగుతున్నట్లు సంసారం సాగించేది. జీవితం నల్లచుక్క పడని తెల్ల కాగితంలా ఉండేది.

చల్లనిగాలి, చిలికి చిలికి గాలివాన అయినట్లు ఒకనాడు కనకరాజు జీవితం భీభత్సం అయిపోయింది. సమ్మోహనంగా ఉండిన వసంతం గ్రీష్మంగా మారింది. కళ్లల్లోని ఆశాజ్యోతులు నిరాశతో నీరైపోయాయ్. సంతోషంతో ప్రవహించిన హృదయం దుఃఖంతో చెక్కలైంది. అతను యేవి నిత్యం యేది తథ్యం అనుకున్నాడో అవి మాయా అసత్యం అయిపోయాయ్. కమల చనిపోయి అరు నెలలైనా నిన్నా మొన్నా ఆ పిడుగులాంటి సంఘటన జరిగినట్టుంది. దైన్యాన్ని గుటకలు మ్రింగి, శోకాన్ని భరించి, ఇద్దరి పాపల్ని ప్రాణప్రదంగా చూసుకుంటున్నాడు. మాటాడిన పుష్పాన్ని కోల్పోయిన అతని మనస్సు, మాటాడని మొగ్గలతో పరిచయాన్ని యేర్పరచుకుంది. అందుకే కళ్ల వేడుకనిచ్చే పూలతోటను తన బంగళా చుట్టూ సృష్టించుకున్నాడు.

ఒక నాటి వేకువఝామున యేదో కలగని తెలిని తెచ్చుకున్న కనకరాజు నిస్పృహను నరకాలని మనసును పూలతోటపై మళ్లించాడు. తోటలోనికి వచ్చి సిమ్మెంటు దిమ్మపై కూర్చున్నాడు. వికసిస్తున్న మొగ్గలా, విచారం వదల్తున్న మనసులా ఉషస్సు ఉదయిస్తోంది. తన కుటుంబంలోని వ్యక్తుల్లా, ఆ రకరకాల పూలచెట్లతో అతనికి సన్నిహితం ఉంది. ఉదయభానుని రక్తన్నంతా పీల్చేసి యెరుపుదేరిన మందారాలు సాయంత్రానికల్లా ఆ రక్తాన్నంతా తిరిగి అతనికి అప్పుచెప్పి తలలు వంచేస్తాయ్, మల్లెలు కొల్లలుగా పూసి

బంగళా చుట్టూ పన్నీరు జల్లుతాయ్. బొద్దుగా తీకరంగా పూసిన బొగడలు, ఆకుల్లో అణగి అపూర్వమైన వాసనలను వెదజల్లుతున్న సంపెంగలు, ఝుమ్మని రొదచేసే తుమ్మెదలను ఆహ్వానించే రంగురంగు గులాబులు, ముఖాన్ని పొదరు వత్తుకొని రాత్రంతా సరసుని కోసం వేచివున్న శోభనాంగిలా నున్న లిలీపూలు- వీటన్నిటి పేర్లు తెలుసు. వీటి అందాలు, పరిమళాలు అతని మనసులో చోటు చేసుకొని మూగ బాసలతో తన దుఃఖాన్ని ఉపశమింప చేస్తున్నాయ్.

అకసంలో తోకచుక్కలా ఒక్కసారి తన దృష్టిని తొలిసారి గేటు దగ్గరేనున్న పేరు తెలియని పూలమొక్క ఆకర్షించింది. పెద్దకాడతో తెల్లగా ఒక పూవు తొలిసారి విడి పడింది. ఆకలితో సన్నబడిన తల్లిలేని పిల్లలాంటి మొక్కను షికారునకు వెళ్లినప్పుడు ఆరునెలలు క్రితం తెచ్చినాటాడు. సున్ని మెరుగుని రూపంతో మోటు ఆకులతో నున్న అడవి మొక్క అంత అందమైన పూవుతో సింగారించుకుంటుందని తను పూహించుకోలేదు. అందమైన పువ్వును చూడగానే ఆ పూలమొక్కపై అభిమానం ముంచుకొచ్చింది. గబగబా దగ్గరకెళ్లి నిల్చొని చెట్టుని ఒకసారి ఆప్యాయంగా తాకపోతుంటే చేతిలో కాఫీ కప్పుతో పున్నమ్మ ప్రత్యక్షమైంది. ఇన్నాళ్లు తను లేచేసరికి బెడ్‌కాఫీ మంచం ప్రక్కనే బల్లమీదుండేది. ఈ వేళ తను వేగంగ లేచిపోవటం ఈమె తనకు దగ్గరగా రావటంతో పరీక్షగా చూడటం జరిగింది.

రెండేళ్ల క్రితం ఆఫీసునించి ఇంటికి వచ్చేసరికి ఆకలితో చిక్కి అసహ్యంగా నున్న పిల్ల అగపడింది. ఎవరని అడక్కుండానే కమల ఆ పిల్ల గాథ చెప్పింది. ఆ పిల్లకు యెవ్వరూలేరట. ఆడుక్కుని కడుపు నింపుకుంటోంది. పని చేసుకోరాదా అంటే యెవరిస్తారని యెదురు ప్రశ్న వేసింది. ఆ ప్రశ్నకు సమాధానంగా కమల ఆ పిల్లని పనిపాట్లు చేయడానికి పెట్టుకుంది. కమల పోయాక ఇంట్లో పని, వంట, పిల్లల కింద సేవ పున్నమ్మే చేసుకుంటోంది. భార్య ఉన్నపుడు, పోయినపుడు, ఇంత వరకు తనలో ఆమెపై రాజుకున్న మోహం ఇంక పున్నమ్మ అంటే తొలి రోజు చూసిన ఆకారమే మనసులో మెసలుతుంది.

ఈ రోజు అడవి పూవు మీద చూపించిన శ్రద్దే ఆమె వైపు చూసాక కలిగింది. పోషణతో పాటు ప్రమోదమైన వాతావరణం ఆమెను అడవి మొక్కలా యేపుగా బలిష్ఠంగా పెంచింది, వయసు ఒళ్లంతా ప్రాకిపోయింది. అమె అవయవాల పొందిక చూసిన కనకరాజు మనసు ఒక్కసారి చలించింది. కాఫీ త్రాగుతూ ఆగిఆగి క్రీగంటగా ఆమెవైపు పదేపదే చూసాడు.

ఆమె అక్కడనించి కదిలాక ఆమె వెంటపడాలనీ, ఒకసారి ఆమె కళ్లల్లోకి దీక్షగా చూడాలనీ, ఆమె చిరునవ్వు ఒలగబోస్తే తాను యెన్నాళ్లకు మళ్లీ నవ్వ గలిగానని- ఇలా మనసులో ఆలోచనలతో పాటు ఆక్షేపణలను కూడా సృష్టించుకున్నాడు. చెక్కిన దంతం బొమ్మలాంటి కమలలో మంత్రించిన మోహం ఉండేది కాదు. ఆమె అందం, సంస్కారం అంతా హర్షించారు. తన యేకపత్నీవ్రతాన్ని శ్లాఘించారు, కమల లాంటి అపూర్వమైన స్త్రీతో కాపురం చేసిన వాడు, అలాంటి స్త్రీని మళ్లీ పొందలేదన్న భావం తనలో పాతుకపోయి ఉండేది. ఇప్పుడు గాలిలో పొంగిన రబ్బరు బెలూనులా యవ్వనంతో పొంగిన పున్నమ్మవేపు దొంగ చూపులు చూస్తుంటే కనక రాజు మతిపోతుంది.

ఈ అడవిపూవు యెంతకాలం ఇంత మనోహరంగా చెట్టున ఉంటుంది? రాలినా రాలుతుంది! ఎవరైనా తెంపినా తెంపుతారు. ఏదో తుమ్మెద వాలితే పూవు కాయవుతుంది. కాలం అందాన్ని తెస్తుంది. అందాన్ని మింగుతుంది. చావు పుట్టుకల మధ్యకాలం దైన్యాన్ని కాకుండా ఆనందానికి వినియోగించుకోవటంలో ఉంది మనిషి ప్రజ్ఞ. ఈ ప్రజ్ఞను తను, నలుగురిలో అర్థంలేని గౌరవం తెచ్చుకోవడం కోసం యెందుకు వదులుకోవాలి?

కోరిక బాధించినా, ధర్మం తెలుసుకున్నవాడు కాబట్టి ఇంట్లో నున్న పున్నమ్మను ముట్టుకోలేకపోయాడు. అప్పుడప్పుడు మనసు పట్టుతప్పి ఆమె వేపు కళ్లల్లో నీరుగా మారిన కామంతో మౌనంగా చూసేవాడు. ఆమె చూపులు యెప్పుడూ మిణుకు మిణుకు మనే చుక్కల్లా ఉండేది. చుక్కలవేపు చూసి కవిత్వం అల్లుకునే ప్రేమికునిలా మనసులో అనుభూతులు కలిగేవి. మరికొన్ని రోజులు పోయాక ఆమె వడ్డిస్తోంటే కుదురుగా నున్న చేతులను తాకాలని తాకలేక చిన్న నవ్వు నవ్వితే జవాబు రాలేదు. బాధపడినా ఇంకోసారి వంటింట్లో ఒక్కర్తె ఉంటే దగ్గరకు వెళ్లాలని రెండు అడుగులువేస్తే పున్నమ్మే ఇటు వస్తూ యెదురయింది. చేతులు లేచాయి గానీ ఆమె ప్రక్కకు కదిలి పోయింది. తరువాత తోటలోనికి వచ్చి యేకాంతంగా కూర్చుని గంటల తరబడి తనకు తాను విమర్శించుకున్నాడు. నరాల పొంగు తగ్గిన తరువాత తెలివి తెచ్చుకొని అంతా కల అనుకున్నాడు. పున్నమ్మ తన కళ్ల యెదుట తన కూతురిలా పెరిగింది. కనికరించినా కదతేర్చినా తనే చేయ్యాలి. "దుష్టులు చేసే పాపం సమర్థుడు చూసి పూరుకుంటే, వాళ్ల పాపంతో తను భాగస్థుడవుతాడని" మహాభారతంలో చదివాడు.

సమర్థుడనుకున్న తనే దుష్టుడైతే పాపం పండి పోతుంది. తెలివితక్కువ వాడు, మూర్ఖుడు చేసిన మహా పాపాల కంటే తెలివైనవాడు, సమర్థుడు చేసిన కొద్ది పాపమే హెచ్చుగా పరిగణింప బడుతుంది.

ఈ ధర్మా ధర్మ విచక్షణ ఇంకా మనసులో నించి తుడిచి పెట్టక ముందే ఆ మరుచటి రోజు ఒక సంఘటన జరిగింది. వేగంగా ఆఫీసునించి వచ్చేశాడు. పున్నమ్మ ఇంకో ఇనుపగుండులా ఉన్న యౌవనునితో కులాసాగా పకపక నవ్వుతూ యేకాంతంగా యెంతో పరిచయ మున్నట్లు మాటాడుతోంది. ఆ మాటల్లో మోటుహాస్యం విన్నాడు. ఆ కొంటె చూపుల్లో కోరికలు చూసాడు. తిరిగి వెనుకకు బాధతో కదలి పోయాడు. ఆ రాత్రి తిండి దగ్గర ఆమె వేపు చురచుర చూసాడు. ఆ చూపుల్లో ఆక్షేపణ, ఈర్ష్య, నిరసన అంతా వ్యక్త పరిచాడు. అమె తొణకలేదు బెణకలేదు. మామూలుగా పనిపాట్లన్నీ చేసుకుంటోంది. ఏదో అందామనుకున్నాడు. మందలిద్దామనుకున్నాడు. తను యేది చేసినా యేదో స్వలాభంతోను, అసూయతోనే చేయటం జరుగుతుంది కానీ ఆమె రక్షకునిగా చేయ్యటం లేదని తర్కించుకోవటం వలన వూరుకున్నాడు. ఆఫీసుకు పోయినా, ఇంట్లో ఈ సరికి యేం జరుగుతుందో వూహించుకునే వాడు. తను కమల నివసించే గదిలో వీళ్లిద్దరూ స్వేచ్ఛగా విహరిస్తుంటారని తోచగానే భరించలేక ఇంటికి వచ్చేసరికి ఆమె యేదో పనిపాట్లు చేసుకుంటోంది. ఎన్ని మాటలు అందామని వచ్చాడో అన్నీ దింగమింగేసాడు. ఇంకో రోజున ఆమె పెరటి వరండాలోనే వాడితో పాటు మాటాడుతోంది. అక్కడికి వెళ్లడం మర్యద కాదనుకున్నా చప్పున వెళ్లాడు. ఆమె నిర్ఘంత పోయింది. ఏమి మాటాడకండా కోపంగా మొఖం పెట్టి వచ్చేసాడు.

ఆ క్షణం నించి ఆమె అతని యెదుట పడటానికి జంకుతోంది. పువ్వు మీద మంచులా ఆమెకు దిగులు కప్పేసింది. అతను ఇంట్లో ఉండగా ఇదివరకు ఉన్న చనువులేదు, సంతోషం లేదు. చాటుమాటుగా కదులుతోంది. కనకరాజు ఈ మార్పును సహించలేదు పోయాడు. ఇది వరకు ఆమె నిర్లక్ష్యంగా వదిలి పెట్టిన యవ్వనం, ఎప్పుడూ చిరునవ్వుతో చిందులు తొక్కే పెదాలు, అరమరికలు లేకుండా అన్నీ అమర్చి పెట్టే ఆ చనువు ఇవన్నీ ఇప్పుడు కరువు కాగానే అతను ఇంట్లో ఉండలేక పోయాడు.

ఎన్నాళ్ళుగానో తీరని కోరిక ఎలానైనా సాధించుకోవాలన్న పట్టుదల హెచ్చయింది. తనలో ఎనెన్నో ఆలోచనలు కలిగిన యామెను ఒకసారి యేదో చేసేస్తే? తన కోరిక ఆమెతో చెప్పితే? ఆమె అందుకు ఒప్పుకుంటే? ఆమె తనను పెళ్లి చేసుకోడానికి

ఒప్పుకుంటే తనకు సంఘంలో ఉన్న మర్యాద అంతా గంగలో కలిసిపోతుంది. "నీకూ నాకు జోడీయెలా కుదురుతుంది బాబూ. నీ కూతురులాంటి దాన్ని" అంటే తనకు జవాబు చెప్పటానికి మాటలు రావు.

అతనికి రోజుకు రోజు వికారం హెచ్చవుతోంది. తనింకా యౌవనంలోనే ఉన్నాడు. తనలో ఉన్న సున్నితం, సంస్కారం, ఉంగ్గులు తేరిన తన జుత్తు, పుటం వేసిన బంగారం లాంటి తన శరీరచ్ఛాయ, ఆడది చూడగానే వలపులను పండించగల తన ఆకారం.. మోటుతనంతో నిండిన మనిషితో పున్నమ్మ సంపర్కం పెట్టుకోవటం - ఈ అవమానంతో అతని హృదయం బేజారవుతోంది. ఈ విషయంలో మౌనం యెంత కాలమో తనకు వరించలేదు. ఒకసారి పరోక్షంగా ఆమెకు వినిపించేటట్లు అన్నాడు "ఈ మొగాళ్లు మోసం చేస్తారు" ఇంకోసారి "ఒకర్తే ఉంటావు ఇల్లు జాగ్రత్త" అన్నాడు. నేనొకసారి "ఎవరిని నేను లేనప్పుడు రానివ్వకు" అన్నాడు. ఆఫీసుకు వెళ్లిపోతూ తన అడవి పువ్వు మీద రాలటానికి యెన్నో తుమ్మెదలు కొట్లాడుకోవటం గమనించాడు.

ఆమె మనసు మెల్లగా మార్చాలన్న ప్రయత్నంతో ఒకసారి "పున్నమ్మా నీవు లేకపోతే పిల్లల గతి చూడు" ఆమె జవాబు చెప్పకుండా అలా తల దించుకునే ఉంది.

"మాట్లాడవేం?"

"నే నెక్కడికి వెళ్ళి పోతాను బాబూ?"

"అయితే యెందుకలా దిగిలుగా ఉంటున్నావ్?"

"ఏంలేదు బాబూ"

"చూడు ఇంకా చిన్నదానవు కాదు. మంచీ చెడు తెలుసుకొని మెసలాలి."

పున్నమ్మ చప్పున కళ్ల నీరు తెచ్చుకుంది.

"ఏడవక. నీకు కష్టం పెట్టడం నాకిష్టం లేదు"

"అమ్మ గారే ఉంటే-" అంటూ ఇంక బెక్కుతూనే వంటింట్లోకి వెళ్ళి పోయింది.

ఈ మాట ఎన్నో అర్థాలు నిస్తుంది. అమ్మగారే ఉంటే ఇలాంటి చూపులతో మీరు నన్ను వేధించేవారా? అమ్మగారే ఉంటే వయసు వచ్చిందని నన్ను ఎవణ్ణో చూసి పెళ్లి చేసే వారుకదా? అమ్మగారే ఉంటే నేనిలా పాడయ్యేదాన్నా? అమ్మగారే ఉంటే..... ఇలా యెన్నో ప్రశ్నలూ సమాధానాలతో తోటలో గడ్డిలో కూల బడిపోయాడు. కామంతో చీకటైన హృదయంలో అప్పుడప్పుడూ ఆత్మ వెలుగు పడుతోంది. ఆ వెలుగు కదలగానే మళ్లీ చీకటి. ఆమెకు దగ్గర దగ్గర అవుతున్నాడు. మాటలు కలుపుతున్నాడు. ఆమెను చూసి నవ్వబోతున్నాడు తాకబోతున్నాడు. ఎల్లప్పుడూ ఆమె గురించే ఆలోచిస్తున్నాడు. అడవి పూవు వాడిపోలేదు. అతని తృష్ణ చల్లారలేదు.

ఒకనాడు రాత్రి చిన్నపిల్ల నిద్దరనించి లేచి యేడుస్తోంది. ఎందుకో చెప్పదు. బహుశ తల్లి జ్ఞప్తికి వచ్చిందేమో? లేక తల్లి కలలో కనిపించిందేమో? అంతవరకు పున్నమ్మ గురించి ఆలోచిస్తూ నిద్రపోని కనకరాజు ఆ గది వేపు వెళ్లి తలుపు తట్టాడు. పున్నమ్మ చిన్న పిల్లను భుజం మీద వేసుకొని వోదారుస్తూ తలుపు గడియ తీసింది. పిల్లను తీసుకొని ఇటు అటు కదులుతూ ఒక మూల తలదించి నిల్చున్న పున్నమ్మవేసే చూస్తున్నాడు. ఆమె తరగని శృంగారంతో ఒయ్యారంగా ఉంది. యౌవనం సెంటులాగు ఘుమ ఘుమ మంటూ

గుభాళిస్తోంది. ఒళ్లంతా కళ్లుచేసుకొని చూస్తుంటే అప్పుడప్పుడూ పై కెగసిన ఆమె కళ్లు బెదర సాగినయ్.

"పిల్లకు భయమేమో.. దీపం ఉంచి పడుకో" అన్నాడు.

మౌనంగా తల పూపింది. కాళ్లు కట్టివేసినా అక్కడ నించి మర్యాదకు కదిలిపోయాడు. తిరిగి వచ్చిన కనకరాజుకు నిద్దురలేదు. వలపు ఒళ్లంతా కుమ్మరిస్తోంది. వయసు వెనుకకు ప్రయాణం చేస్తోంది. ఒకసారి లేచి ప్రక్కగది వేపు వెళ్లాడు. అద్దం తలుపుగుండా తొంగి చూసాడు. పైన తిరుగుతున్న ఫేను గాలితో పున్నమ్మ ఒళ్లుమరచి నిద్దురపోతోంది. నీటిలో నిద్దురపోతున్న బలసిన బొంతచేపలా ఉంది. తను ఈదినా దానిని పట్టుకోలేడు. అతను గట్టుదాటని సముద్రంలా కట్టు బాటులో ఉంటే వలపందలేదు. చూపులను ఆమె అవయావాలపై అప్పజెప్పి అతను గుటకలు మింగసాగాడు. రానురాను ఉప్పొంగి పోతున్న సముద్రంలా హృదయంనించి రక్తం పొంగసాగింది. ఆ హోరు తన వినలేక పోతున్నాడు. రావి ఆకులా వడవడ వణికిపోతూ తలుపు తట్టాడు. ఆమె చేప. నిద్దర భంగమైంది. చీర సర్దుకొని ప్రక్కకు తిరిగి పడుకుంది. పెద్ద నిట్టూర్చి మళ్లీ తలుపు తట్టాడు.

పున్నమ్మ ఒక్కసారి తలెత్తి చూసింది. ప్రసరిస్తున్న కామదృష్టికి అలాంటి చిరునవ్వే జతచేర్చాడు. ఆమె గాభరా పడింది. ఆమె పెదాలు కదిలాయి గానీ ఆ మాటలు అతనికి వినిపించలేదు. లేచి చప్పున దీపం ఆర్పేసింది. ఆమె యేమైందో అతనికి కనపడలేదు. చీకటిలో ఆమెవైపు చూడలేని కళ్లు అవమానంతో తనలోనికి చూసినయ్. ఆమె తనను అవమానించి నందుకు నానా దుర్భాషలు మనసులోనే అనుకున్నాడు. ఆ మరుచటి రోజు ఆమె పని పట్టిస్తాననుకున్నాడు. చెప్పినట్టు వినకపోతే యెలా వచ్చిందో అలానే పంపించాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. ఆమెపై పగతీర్చుకొనే ఆలోచనలు అంతం కాకుండానే యెలాగో అలస్యంగా మగత నిద్ర కప్పేసింది.

తెలివి వచ్చేసరికి కిటికీగుండా సూర్యరశ్మి పడుతోంది. ప్రక్కకు చూసాడు. టేబిలు మీద బెడ్ కాఫీ లేదు. చప్పున లేచి వంట ఇంటివేపు వెళ్లాడు. అంగటికి రాగానే గేటు తలుపులు తెరిచి ఉన్నాయ్. గబగబా గేటు దగ్గరకి నడిచాడు. అడవి పూవే కాదు మొక్కతో సహా యేదో పశువు పీక్కొని పోయింది. మూయని గేటుకు ఆనుకొని రెండోసారి పగిలిన హృదయాన్ని పట్టుకొని నిల్చుండి పోయాడు.

●●●

Click here to share your comments on this story.